

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1824

гр. София, 13.07.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Георгиева
Асен Воденичаров

като разгледа докладваното от Иво Дачев Въззивно частно гражданско дело № 20221000501941 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 и следв. от ГПК.

Образувано е по частна жалба на адв. З. като процесуален представител на ищеца С.С. срещу определение № 265710 от 29.04.2022 г., постановено по в. гр. дело № 16577/2019 г. на СГС, с което поради невнасяне на държавна такса за обжалване е върната частната му жалба с вх. № 2214 от 03.02.2022 г. срещу разпореждане от 21.01.2022 г., с което е върната подадената касационна жалба. При развити лаконични съображения за приложимост на чл. 5 от Закона за държавните такси, съгласно който работниците и служителите, какъвто се явява и частният жалбоподател, са освободени от държавни такси, се иска атакуваното определение да бъде отменено.

Частната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна и срещу подлежащ на институционален контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество: за да постанови обжалвания съдебен акт съставът на Софийски Градски съд е съобразил дадените от горната инстанция указания за администриране на частната жалба чрез даване на надлежни указания и

срок за отстраняване на нередовността ѝ по смисъла на чл. 261, т.4 от ГПК (представяне на доказателства за платена такса за обжалване) и като взел предвид, че тези указания не са били изпълнени в срок, е приел, че жалбата на С. следва да бъде върната на основание чл. 262, ал.2, т.2 ГПК.

Апелативният съд споделя извода, че държавна такса за обжалване на разпореждане, с което се връща касационна жалба, се дължи от всички жалбоподатели, независимо дали същите имат материално-правното качество на работници или служители и процесуалното такова на ищци по трудови спорове. Съгласно чл. 5, ал. 1, б. „в „, от Закона за държавните такси, освобождават се от държавни такси ищците - работници и служители, но не по всички производства, а само по искове за изработена заплата и надница, т.е. по споровете за трудово възнаграждение, а така също и по други искове, произтичащи от трудовите договори. Тъй като разпоредбата създава изключение, тя не може да бъде тълкувана по аналогия или разширително, а само ограничително и стриктно. От нейния анализ следва, че работниците или служителите не са освободени от задължението за внасяне на държавна такса, когато такава се дължи за производство по обжалване на разпореждане за връщане на частна жалба. Ищецът Ст. С. е освободен от внасяне на такса за касационното обжалване на решението от 02.11.2020 г., постановено по гр. д. № 16577/ 2019 г. от СГС, действащ като въззивна инстанция, с което е било потвърдено решението на първоинстанционния 77 състав на СРС от 22.10.2019 г. по гр. д. № 26691/2019 г., но не и от такса за обжалване на разпореждане за връщане на частна жалба. Производството, което би се образувало по такава частна жалба, няма за предмет трудов спор, макар да е свързано с такъв. Този извод следва и от съпоставката на използваната от законодателя формулировка на отделните хипотези на чл. 5 от ЗДТ при освобождаването на различните категории лица за всички или за ограничен по вид и по род случаи. По изложените съображения жалбоподателят С., който не е заплатил такса за обжалване на атакувания от него съдебен акт, следва да бъде осъден на основание чл. 77 от ГПК да заплати по сметка на САС сумата 15 лв. – държавна такса за обжалване на определението от 29.04.2022 г. по гр. д. № 16577/2019 г. на СГС, II-Е въззивен състав.

Независимо от правилността на извода на Градския съд по поставения за разглеждане процесуален въпрос, обжалваното определение следва да бъде обезсилено като процесуално недопустимо. Както това е разяснено с т. 10 от

Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, връщането на частни жалби на някое от основанията по чл. 262, ал. 2 във връзка с чл. 275, ал. 2 ГПК се извършва от въззивния съд с разпореждане. Това разпореждане се постановява еднолично, тъй като се отнася до действия по администриране, които не се извършват в качеството на въззивна инстанция и поради това разпоредбите на чл. 20 ГПК, чл. 83, ал. 1 и чл. 105 ЗСВ са неприложими. Мотивите на цитирания тълкувателен акт биха могли да бъдат допълнени още с аргумент от това, че процесуалните действия винаги следва да бъдат извършвани в определената форма и определените срокове: но когато страната извършва дадено процесуално действие не по начина или не в срока, който е предписан за него в процесуалния закон, тогава съдията, а не съдът, отказва да зачете неговите правни последици, като връща обратно постъпилото прошение на неговия автор (т.нар. *denegatio*).

В случая връщането на частната жалба е станало не от съдията-докладчик с разпореждане, а от съда, който се е произнесъл с определение в състав от трима съдии. Това налага определението да бъде обезсилено и делото – върнато за процедиране съобразно указанията, дадени в цитирания тълкувателен акт на ВКС.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОБЕЗСИЛВА определение от 29.04.2022 г. по гр. д. № 16577/2019 г. на СГС, II-Е въззивен състав.

ВРЪЩА делото за процедиране съобразно указанията, дадени в т. 10 от ТР № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК

ОСЪЖДА С. Т. С. с ЕГН-*****, със съдебен адрес: гр. ***, ж.к. „****“, търговски комплекс „Сан Марино“, офис 18, чрез адв. З. и адв. М., да заплати на основание чл. 77 от ГПК по сметка на Апелативен съд – София сумата 15 лв., представляваща дължима държавна такса за обжалване на определението от 29.04.2022 г. по гр. д. № 16577/2019 г. на СГС, II-Е въззивен състав.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____